

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De lieks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheim. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

De Nieuwe Kasteelheer

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De nieuwe Kasteelheer

I.

Het was een stormachtige dag. Een koude herfstwind loeide geweldig over stad en land.

In een herberg op de markt van Lier, scheen men er geen last van te hebben. Het was er gezellig. Rond den haard zaten eenige klanten druk te praten.

— Het zijn toch bange tijden tegenwoordig, zei er een.

— Ja, antwoordde een ander. Ik heb hooren zeggen dat er weer ingebroken is tusschen Lier en Berlaar op een hoeve.

— En dat de politie er toch maar niet achter kan komen, zei de waard. Het moeten voorzeker slimme gasten zijn.

Het gesprek werd gestoord, want een flinke jonkman trad binnen.

— Goeden avond, zei hij. Het is hier beter dan buiten.

— Zet u bij het vuur, noodigde de waard. Wat wilt ge gebruiken?

— O, maak een eierkoek klaar met een kom koffie.

De herbergbaas ontstak het licht, want alhoewel het pas bij vijven was, werd het reeds donker.

— Mijnheer is van hier niet zei een man. Uw taal is wat vreemd.

— Neen. Ik woonde in Engeland, maar ben toch afkomstig van de streek. Ik heb een oom, die gestorven is, en een kasteel achtergelaten heeft rond Hulshout. Ik ben de eenige erfgenaam, en wil me daar nu gaan vestigen.

— Daar gaat ge toch van avond niet meer naar toe zeker? vroeg een ander.

— Waarom niet?

— Maar dan speelt ge met uw leven! Ge weet dus niet, dat er een dievenbende in die streek is?

— Denkt ge dat ik mij daardoor laat afschrikken? Ik heb een goed paard, en ben flink gewapend. Ik houd ook wel van avonturen.

— Als ik u was, zou ik ook tot morgen blijven, zei de waard. Als ze u dooden. is het te laat. En het schijnen wreede kerels.

— Ik ben niet bang. Ik wil van avond nog naar mijn nieuwe woonst.

— Nu, het zijn natuurlijk uw zaken, maar ge speelt met uw leven.

De vreemdeling bleef echter bij zijn besluit, en liet ook zijn paard voederen. Weldra stapte hij

weer op, niettegenstaande de laatste waarschuwingen van het gezelschap.

In een goed drafje reed hij Lier uit.

Die jongeling was een zekere Hendrik Van Male. Al vroeg waren zijn ouders gestorven, en toen werd hij bij een tante, in Londen, opgevoed. Zij was een tijd geleden met een Engelschman gehuwd. Een oom, die in België woonde, was eenige maanden geleden overleden, en had hem een kasteel met veel landerijen achtergelaten.

De jongen was nu meerderjarig, en wilde het slot gaan bewonen.

— Die menschen hebben misschien wel gelijk, dacht hij, maar ik heb het nu in mijn hoofd gestoken van avond nog naar ginder te gaan. Ik hoop ook dat de hovenier nog op is, die in het naburig huisje woont.

Dit alles was hij aan het denken, toen hij op den eenzamen steenweg naar Aarschot reed.

Hier en daar blonk een lichtje van een hoeve, of blafte er een hond. Na eenigen tijd zei de jongen in zich zelf:

— Ik had toch maar in Lier moeten blijven. Het is hier verschrikkelijk koud en donker. Maar ja, nog wat moed. Binnen een paar uur zal ik wel thuis zijn. Ha, thuis... nu heb ik een eigen woning.

Na reeds een langen tocht, kwam hij te Heist-op-den-Berg aan. Het was ongeveer acht uur.

In een paar herbergen blonken lichten. Dit was erg verlokkelijk voor Van Male.

— Laat ik nu maar ineens doorrijden, mompelde hij. Het kan volgens de aanduidingen niet ver meer zijn.

Aan een voorbijganger vroeg hij den weg naar Hulshout.

Vol moed begon hij aan het laatste gedeelte van den tocht. Dit was door bosschen

Nu kwam er toch een angstgevoel over hem. Moest hij hier overvallen worden, verweer zou niet helpen.

Toch nam hij voor alle voorzichtigheid zijn wapen in de hand.

De wind gierde door de sparreboomen. Zwievende takken leken wel op reuzen. 't Was waarlijk een spookachtig verschijnsel.

Elk oogenblik verschrok Hendrik, iederen boom zag hij voor een gedaante aan. Hij kwam echter geen hindernissen tegen.

— Volgens de inlichtingen zal ik haast aan het kasteel zijn, dacht Van Male.

Hij moest echter nog lang zoeken vooraleer hij een hoeve bemerkte. Op dertig meter afstand rees een kasteel op.

— Dat zal het huis van den hovenier wel zijn, mompelde de jongeling.

De hoeve was omringd door water, maar er was een bel aan de poort.

Met volle kracht trok Hendrik er aan. Wat klonk dat akelig in den avond.

Een hond begon geweldig te blaffen. Het duurde niet lang, of Hendrik hoorde roepen:

— Wie is er daar nog zoo laat? vroeg men,

— Ik ben Hendrik Van Male, die u geschreven heeft over mijn komst. Het is hier toch wel bij den hovenier Janssens?

— Ja zeker, klonk het weer. Zijt gij werkelijk de jonker? Wacht een oogenblik, ik kom openen.

Weldra werd een ophaalbrug neergelaten. Voor alle voorzichtigheid keek de boer, die licht mee had, nog eens door een luikje van de poort.

— Kijk, hier is mijn pas, waar mijn naam op staat, zei Van Male, die wel zag dat de man een beetje wantrouwend was.

Hovenier Janssens deed de poort open en zei:

— Neem het me niet kwalijk dat ik voorzichtig ben, want het zijn toch zulke bange tijden.

Ze stonden nu op een voorplein.

— Kom vlug binnen, zei Janssens. Het is guur weer.

Hendrik betrad dan een ruime en zindelijke keuken. Een behaaglijk vuurtje, dat de reiziger heelemaal opkwikte, brandde in den haard.

— Maar jonker, zijt ge nu zoo alleen door die bosschen gekomen? vroeg de hoveniersvrouw na de begroeting. Waarom hebt ge het niet laten

weten wanneer ge kwaamt, dan had mijn man u kunnen komen afhalen te Lier?

— Ik wist het zelf niet goed wanneer ik zou aankomen. Ik ben nu toch ook veilig hier, maar ik moet u zeggen, dat ik blij ben dat de tocht geëindigd is.

— Maar wat wilt ge nu gebruiken? vervolgde de vrouw.

— Niets meer, want ik heb te Lier gegeten. Ik verlang alleen maar naar een bed. Ik was eerst nog van plan geweest het kasteel nog eens te bezoeken, maar ik ben te moe en het is te laat ook.

— O, mijnheer Hendrik, zei de hovenier, in het slot is het niet erg pluis. Het spookt er des avonds. Er zwerft dikwijls een witte gedaante door het park.

Nu schoot Van Male in een lach.

— Maar bijgeloovige menschen toch, spoken bestaan er immers niet! Het is zeker verbeelding! riep hij uit.

— Spot er niet mee, zei de boer ernstig. Ik verzeker u dat het er 's avonds niet deugt.

— Wel dan hoop ik morgen het spook te vangen.

Men bleef nog een beetje spreken over den gestorven oom, maar weldra begaf men zich ter ruste.

Op zijn slaapkamer bleef Hendrik nog even

vóór het venster staan. Hij hoorde den wind loeien rond de hoeve.

— 't Is hier toch eenzaam, dacht hij. Maar op het kasteel zal ik alles gezellig maken.

Plots ontroerde hij, toen hij door het raam keek.

En ja, waarlijk, in het park zag hij een witte gedaante. Het was een aardig gezicht zoo in den donkeren nacht.

Eensklaps was de gestalte verdwenen.

— Heb ik nu gedroomd of was het waar? zei Van Male half luid. Aan spoken geloof ik niet, dus moet het een grappenmaker zijn. Of misschien wel iemand, die met de dieven in betrekking staat. Morgen zal ik alles eens onderzoeken.

Vlug ontkleedde hij zich, en spoedig lag hij in diepe rust.

— — — — —
Toen Van Male 's morgens ontwaakte, scheen er een helder zonnetje. Het weer bleek geheel veranderd. Het was nog wel koud maar die gure wind was weg.

Vlug sprong Hendrik uit zijn bed, en ging naar het venster. Verrukt bleef hij staan. Wat lag het kasteel daar prachtig!

Er werd op de deur geklopt. Het was de hovenier, die warm water kwam brengen.

— Goeden morgen, groette hij. Er is van nacht weer ingebroken bij een boer. Ze hebben hem op

zijn bed gebonden en al zijn geld geroofd. Het zijn wel tijden!

— Hebben die kerels hier dan vrij spel? vroeg Hendrik.

— Och, er is zoo weinig politie, en de streek is zoo uitgestrekt. Het ergste is dat de bandieten al stouter en stouter worden.

De man ging weer heen.

— Van het spook zal ik maar niets zeggen, dacht Van Male. Waarom hem nog banger maken? Toch geloof ik ook, dat het hier niet pluis is.

Weldra was hij klaar, en ging vlug naar beneden.

In de keuken was er een lekker vuurtje.

— Het is hier goed, zei Hendrik tot de hoveniersvrouw.

— Ja, mijnheer, antwoordde ze. Het weer is wel verbeterd, maar het wintert toch nog fel.

— Jonker, ge wenscht zeker wel dadelijk het kasteel te bezoeken? vroeg de hovenier.

— Ja zeker, ik zal dan ook zien wat er zoo al in orde moet gebracht worden, want ik wil er zoo vlug mogelijk in gaan wonen. Ik kan wel een paar knechten huren hier?

— O zeker, ik ken er genoeg, die zouden willen komen, en die ge goed vertrouwen kunt.

Van Male ontbeet, en ging dan met den hovenier mee naar het kasteel.

— Ik ben waarlijk nieuwsgierig, zei Hendrik.

Het slot was ook omringd van een wal. Er was een ophaalbrug die natuurlijk nu neer was.

Janssens opende de deur, en de twee mannen betraden het kasteel. Er waren groote zalen met kostbare meubelen.

— Uw vrouw heeft alles goed onderhouden, zei Hendrik.

— Ja, alle weken ging zij er kuischen.

Een prachtige eikenhouten trap leidde naar boven, waar men een mooi uitzicht had op de streek. Hendrik bezocht ook de kelders. Daar leek het wel een doolhof van gangen.

— Nu wil ik eens het park bezichtigen, zei Hendrik.

Hij betrad den prachtigen hof, terwijl de hovenier naar huis ging.

— Ik ga eens naar de plaats waar ik het spook gezien heb, mompelde de jonge man.

Hij bemerkte daar echter niets dan wat platgetrapte bladeren. Hoe kon het spook daar zoo ineens verdwenen zijn? Er was echter niets verdachts te bespeuren. Hij ging dan verder en dwaalde door de bosschen.

Eensklaps hoorde hij hulpgeroep.

Hij aarzelde geen oogenblik, greep naar zijn wapen dat hij altijd bij zich had, en liep naar de plaats toe, van waar hij het geroep hoorde.

Hij zag twee mannen met ongunstige gezichten, die een meisje op een paard aanhielden.

— Geef alles wat ge hebt of we vermoorden u, hoorde Van Male zeggen.

Hij was geweldig verontwaardigd.

— Schurken! riep hij, zijn pistool richtend op de boosdoeners.

Deze sprongen verschrikt weg, en liepen het struikgewas in.

— Lafaards, riep de jonker hun nog toe, en hij loste een schot in de lucht.

— O mijnheer, hoe moet ik u bedanken, zei het meisje. Ge hebt me uit een gevaarlijken toestand gered. Ik was een ritje gaan doen te paard en werd in vollen dag overvallen.

— Het is nog goed afgelopen, zei Hendrik. Zijt ge niet te veel geschrokken?

— Ja, dat kunt ge denken!

— Woont ge ver van hier? vroeg de jongeling.

— Neen, tien minuutjes, mijnheer.

— O, dan zal ik u naar huis geleiden, alhoewel ik denk dat de schurken u niet meer zullen lastig vallen, nu ze weten dat er volk in de buurt is...

Van Male stapte naast het paard mede, en vertelde wie hij was.

— O, ik heb uw oom goed gekend, zei het meisje. Hij was echter een stille man, en leefde eenzaam.

Al sprekend ging de tijd vlug om, en weldra

kwamen ze aan het huis van het meisje. Het was een groote hoeve.

— Hier zijn we er, zei ze. Kom u even binnen?

— Wel, ik wil wel, we worden nu toch buren.

De vader van het meisje kwam nieuwsgierig buiten gelopen.

Het meisje stelde Hendrik voor.

— Aangenaam, mijnheer, zei de man. Mijn naam is Mathijssens.

De dochter deed dan heel het verhaal, en de landbouwer was natuurlijk zeer verontwaardigd over dien aanval.

— Maar kom toch binnen, mijnheer, noodigde hij.

Hendrik betrad de hoeve, en was waarlijk verbaasd hoe gezellig de kamer er uit zag.

— 't Is toch wel erg, dat men overdag nu al niet meer rustig kan rondrijden, zei Mathijssens.

Hendrik bleef er wel een uur praten, en bij het vertrek moest hij vast beloven, nog meermaals terug te komen.

Bij zijn terugtocht dacht Van Male:

— 't Is hier een eenzame streek, en in die bosschen is het ook maar moeilijk een dievenbende op te sporen.

Hij ging nu weer naar het hoveniershuis waar

hij zou middagmalen. Hij vertelde daar zijn lotgevallen.

— Maar, mijnheer, zei de vrouw, zult ge ooit op dat kasteel durven wonen?

— Waarom niet? vroeg Hendrik lachend. Als ik een paar knechten huur en ook een waakhond koop zal ik de bandieten afwachten.

In den namiddag kwam er bezoek. Het was een zekere mijnheer Verdyck. Hij had gehoord, dat Hendrik aangekomen was en noemde zich een ouden vriend van zijn oom. Hij sprak met veel lof van den overledene.

Toen hij heen was, zei Janssens:

— Mijnheer Verdyck is een arm geworden ambtenaar. Uw oom liet hem nu en dan schrijfwerk verrichten en gaf hem dikwijls een aalmoes. Verdyck zal hopen, dat gij het ook zult doen... Maar het is jammer, dat hij nog al drinkt... Ik zou, maar niet te veel met hem omgaan...

Den volgenden dag, na het middagmaal, zadelde Hendrik zijn paard, om naar den burgemeester te gaan en er eenige zaken te regelen.

— Kom niet te laat terug, waarschuwde hem de hovenier. Ik zal vanmiddag ook eens uitzien naar een paar knechten.

Op een drafje reed Van Male naar het dorp. Daar gekomen vond hij weldra den burgemeester, en behandelde met hem zijn zaken.

Het werd al donker, toen hij terug reed.

— Ik heb me weer verlaat, bromde hij.

Hendrik bereikte veilig het kasteel. Hij moest er nog even binnen zijn, eer hij op de hoeve zou gaan logeeren. Hij stapte door het park, want hij moest aan de achterzijde zijn. Hij had alleen den sleutel van die deur bij zich.

Plots schrok hij. Hij hoorde een stap in het kiezelzand, en zag een gedaante, die naar een paviljoen ging. Het scheen wel een deftig man; zijn mantel flapte rond hem. De onbekende opende met een sleutel de deur van het paviljoen en ging binnen.

Hendrik stond daar verbaasd. Wie kwam er hier op zijn eigendom?

Vlug ging hij Janssens halen en deelde hem mee, wat hij bemerkte had.

De hovenier besloot zijn meester te vergezellen, al waarschuwde de vrouw beiden toch voorzichtig te zijn.

Hendrik en Janssens gingen stil naar het paviljoen.

Juist stapte een witte gedaante buiten. De onbekende had zich blijkbaar verkleed.

— Heidaar, blijf eens staan! riep Van Male.

De man keerde zich om... Even later floot er een kogel om Hendriks ooren. De twee mannen sprongen in het struikgewas.

— Het is een der roovers, zei Janssens.

— O, ik bgrijp alles. Die kerel steekt zich in het wit... om als spook te spelen en de menschen zoo van de straat te jagen bij avond, opdat de dieven vrij spel hebben... Maar hoe komt hij aan een sleutel van het paviljoen?

— Het is een brutale kerel. . Laat ons oppassen! We kunnen dat morgen verder onderzoeken! Ze gingen in het kasteel en maakten licht.

Op de tafel in een der kamers zag Hendrik een briefje liggen. Nieuwsgierig nam hij het op, maar schrok geweldig toen hij het las:

« Aan den eigenaar van het kasteel!

» Wij verzoeken u, ons in het vervolg met rust » te laten. Het zou u anders wel eens duur te » staan komen. Wanneer ge geen gevolg aan dit » briefje geeft dooden we u. Ge zijt dus gewaar- » schuwd ».

Het briefje was slecht geschreven en niet onderteekend. Maar Hendrik begreep wel dat het van de roovers kwam, en las het den hovenier voor.

— Het zal nog een strijd worden, zei hij. Ik mag wel oppassen.

Het was nu heelemaal donker geworden, en Hendrik voelde plots een geheimzinnige vrees. Vlug verlieten hij en Janssens het kasteel en begaven zich naar de hoeve.

De vrouw was natuurlijk niet minder verbaasd, over het briefje en den witten man.

— O, mijnheer, ga nog niet op dat kasteel wonen, jammerde ze. 't Zijn allemaal slechte voortteekens.

— Ik zou het daar voor laten, riep Van Male. Neen, dat nooit!

Natuurlijk sprak men gansch den avond nog over de bedreiging.

Den volgenden morgen gingen Hendrik en Janssens in het paviljoen. Ze merkten er niets bijzonders.

— O, nu herinner ik me iets, zei de hovenier. Er hing hier een witte mantel. waarmede vroeger mijnheer Verdyck op verzoek van uw oom voor de arme kinderen Sint-Maarten speelde en ze geschenken bracht. Dat moet die roover weten. Maar hoe komt hij aan den sleutel?

Dat was een raadsel. De burgemeester werd gewaarschuwd en hij, de veldwachter en eenige stoere mannen hielden er den volgenden avond de wacht. Maar de geheimzinnige bezoeker vertoonde zich niet meer.

II.

Een paar weken waren verlopen. Van Male had zich al op het kasteel gevestigd, met twee flinke knechten en een grooten waakhond.

Sedert hij er woonde, had hij nooit meer het

spook gezien. Men hoorde nog wel van diefstallen, maar op het kasteel gebeurde er niets.

Op zekeren middag was Hendrik naar het dorp gewandeld, en had er een paar uurtjes bij den burgemeester doorgebracht.

't Was al vijf uur, toen hij terug keerde.

— Moet ik iemand mee zenden? vroeg de dorpsoverste.

— O neen, binnen twintig minuten ben ik thuis. Ik ben ook flink gewapend.

Na de begroeting ging Van Male met vlugge stappen voort. Hij moest worstelen tegen den fellen wind.

— Het is geen aangename terugtocht, zei Hendrik bij zich zelf. Ik verlaat me ook altijd.

Toen hij ongeveer tien minuten gegaan had, werd hij plots omsingeld, en eer hij zijn wapen kon grijpen, trok men hem achteruit. Hij voelde ook hoe iemand een prop in zijn mond stak. Dit alles was in een oogenblik gebeurd. Van Male dacht dat zijn laatste uur geslagen was, en het angstzweet brak hem uit. Hij werd nu ook geblinddoekt.

— Langs hier! hoorde hij iemand zeggen.

Tegelijkertijd kreeg hij een stoot, en werd hij voort geduwd. Wat had hij op dit oogenblik spijt, dat hij zoo laat afgekomen was.

Er werd geen woord gesproken. Het scheen

Hendrik wel toe, of er geen einde aan den tocht zou komen.

Eindelijk werd hij ergens binnen geduwd. Hier deden de bandieten hem den blinddoek af.

Hij bevond zich in een klein kamertje, dat schaarsch verlicht was. Drie kerels stonden voor hem.

— Wat wilt ge van mij? vroeg de jongeling.

— Dat zult ge wel hooren, en zwijg nu! klonk het barsch.

De kerels bonden hem aan een ketting vast, bliezen het licht uit, en verdwenen.

Eenzaam lag Van Male daar nu.

— Wat gaat er met mij nog gebeuren? vroeg hij zich af. Moet ik nu mijn jong leven verliezen, als het zoo mooi is?

Bij deze gedachte beefde hij van angst.

— — — — —
De dochter van landbouwer Mathijssens, was een nicht gaan bezoeken in een naburig dorp. Ze had zich ook misrekend met den tijd, en liep nu in het donker op den eenzamen weg tegen den wind te worstelen.

— Wat zullen vader en moeder ongerust zijn! dacht ze. Maar ja, de tijd gaat ook zoo vlug.

Ze haastte zich zoo veel ze kon. 't Was toch onvoorzichtig ook, zoo heel alleen bij avond.

Plots hoorde ze een gerucht. Verschrikt sprong

ze achter een struik, want ze wilde nu liever geen personen ontmoeten.

Ze hoorde praten, en luisterde aandachtig toe, want het was moeilijk om iets te verstaan met den wind. Toch hoorde ze zeggen:

— Ja, ja... we hebben een goeden slag gedaan, Karel. De jonker van het kasteel zit gevangen. Hij is nu in de hut bij « Zwarte Jan ». Van avond om 11 uur zullen ze hem verder vervoeren in de bosschen. Ze zullen dan ook een aanval op het kasteel doen. Daarna gaan we een losprijs vragen voor den gevangene.

— We gaan goed vooruit, zei een ander. Heel de streek zal voor ons moeten beven.

— Ik moet nu voort, vervolgde de eerste weer. Kom dus van avond om tien uur naar de hut.

De personen, die tegen elkander gesproken hadden, verdwenen.

Het meisje stond te beven van schrik. Ze had genoeg verstaan.

Nog even bleef ze achter het struikgewas, toen verliet ze stil haar schuilplaats en liep gejaagd naar huis.

Ze slaakte een zucht van verlichting toen ze haar hoeve bereikte.

— O, gelukkig! We waren zoo ongerust. Waar zijt ge zoo lang gebleven? En ge ziet zoo bleek! riep haar moeder uit.

— De roovers hebben mijnheer Van Male ge-

vangen genomen; ze zullen ook het kasteel plunderen.

En opgewonden deed de dochter haar verhaal.

— Zwarten Jan weet ik wonen, riep Jef, een der zonen. Het is diep in het bosch. Ik dacht wel dat die kerel meer van de dievenbende afwist.

— Dus zullen ze den jonker weg voeren? zei Mathijssens.

— Ja, om elf uur, nog dieper het bosch in.

— Dan moeten we dat verhinderen, hernam Jef. Onze knechten zullen wel willen mee helpen. W gaan naar die hut en zullen er alles bespieden. Ze zullen toch zeker niet met velen Van Male wegvoeren. We moeten de anderen op het kasteel ook verwittigen.

Toen de knechten alles hoorden waren ze selfs bereid om mee te gaan. Nu was er misschien ook middel om eens te weten te komen wie de bandieten waren.

— We zullen ook de vier zonen van boer Smets vragen, sprak vader. Hoe meer hoe beter.

De eene knecht ging boerenzonen verwittigen; een ander trok naar het kasteel, terwijl Jef den burgemeester op de hoogte van het geval zou brengen. Men rekende het als een plicht, om Van Male te gaan verlossen.

Toen de knechten op het kasteel alles vernamen, schrokken ze ook.

— We waren al zoo ongerust, zei er een, en zijn al een paar maal op den weg gaan kijken.

— Luistert wat ge nu moet doen, zei de boodschapper. Laat voor niemand de ophaalbrug neer. Blijft natuurlijk heel den nacht op, en wapend u flink. Wanneer de bandieten een aanval doen, moet ge maar schieten, terwijl er een aan de noodklok trekt. Voor de rest zullen wij wel zorgen.

Ze beloofden alles te doen.

Hovenier Janssens kwam met zijn vrouw ook op het slot. Deze laatste jammerde maar, dat ze het altijd gezegd had, hoe de jonker den een af anderen keer eens zou gevangen genomen worden.

Men maakte nu alles gereed, en het leek wel of er een groote slag zou plaats grijpen.

— — — — —
Van Male lag intusschen nog gebonden in de hut. 't Leek wel of de tijd kroop. Bij ieder gerucht, schrok hij.

Eindelijk kwamen een paar mannen binnen, en Hendrik werd vast gegrepen.

— O, dood me niet! smeekte hij verschrikt.

— Zwijg! klonk het ruw.

Hij werd weer geblinddoekt, en dan naar buiten gesleurd waar ze hem op een kruiwagen bonden.

— Alles in orde? vroeg iemand.

— Ja, klonk het terug. Ge weet waar ge naar

toe moet. Pier en Lodewijk zullen u vergezellen. Dat is al genoeg, want we hebben de anderen noodig voor den overval op het kasteel. Ge ontmoet toch niemand.

Van Male had alles verstaan. Ze zouden dus het kasteel aanvallen, en misschien zijn dienaren dooden. In zijn wanhoop deed hij een poging om zijn boeien te verbreken, maar het lukte hem niet.

De kruiwagen schokte op den slijkerigen en oneffen weg.

Er werd niet gesproken.

Men had ongeveer tien minuten gereden, toen de kruiwagen plotseling omringd werd door gedaanten. Eer de roovers wisten wat er gebeurde, werden ze vastgegrepen en geboeid.

Het waren Jef en zijn kameraden die het huis bespied hadden, en nu Hendrik kwamen verlossen. Jef sprong met een lantaarn nader, en zag den jonker op den kruiwagen.

— O, Mathijssens! riep deze verheugd uit, want hij begreep dat hij gered was.

Men ontdeed hem van de koorden. Eerst voelde Hendrik zich nog wat stram, doch het was vlug over.

— Hoe dankbaar ben ik u! zei hij ontroerd. Gij hebt misschien mijn leven wel gered.

— Stil, zei Jef. We moeten zwijgen, want anderen zouden ons kunnen hooren.

— Ik moet naar het kasteel, mijn knechten

gaan verwittigen, sprak Hendrik. Want ze willen het ook aanvallen.

— Ja, dat weten we al. En daarom hebben we al onze maatregelen genomen. Kom nu mee!

De drie bandieten, die gebonden waren, kregen een prop in den mond en werden in het struikgewas gelegd.

Hendrik had natuurlijk gaarne vernomen hoe zijn vrienden wisten, dat hij gevangen was, maar men mocht niet spreken.

Op het kasteel was men ook verre van gerust. Men was er nu met acht man. Ieder was bijzonder waakzaam. Men vertrouwde ook op de anderen.

Tegen middernacht werd Dolf, de groote waakhond, plots onrustig. Hij gromde, en liep van de eene kamer in de andere.

— Dat is een slecht teeken, meende Janssens. Ik zal nog eens de ronde doen.

Hij ging naar boven, maar er was niets verdomts te zien, of te hooren. Toen hij weer beneden was zag hij dat de hond plots voor de kelderdeur bleef staan. Het dier blafte woedend.

— Het is daar niet pluis, dacht de hovenier.

Eenige mannen besloten eens af te dalen.

— Past maar op! waarschuwde de hoveniersvrouw.

Voorzichtig en met een pistool in de hand, ging men naar beneden. Er was echter niets te bespeuren.

Eensklaps greep Janssens een der mannen bij den arm.

— Luister, ik hoor gerucht, fluisterde hij.

En ja, het was of men stappen hoorde in de nabijheid. Verschrikt stonden de mannen daar.

— Ik begrijp het al, zei de hovenier. Het zijn de bandieten die langs een onderaardsche gang, die wij niet kennen, willen binnen dringen.

— Dan zijn we verloren, meende een ander.

— Wel neen. We sluiten dit sterk eikenhouten valluik. Dan is alle verbinding afgesneden. We moeten echter vlug handelen.

Aan de ingang van de kelders, was een groot en sterk valluik. De mannen lieten het vlug vallen, en sloten het met stevige grendels. Voor alle voorzichtigheid legden ze er nog groote arduinen steenen op die daar lagen.

— Hier kunnen ze nog moeilijk door, zei Janssens. Het is aan den hond te danken dat we het te weten gekomen zijn. Anders waren we heel zeker verloren.

Men bleef nu wachten, allen echter nog met angstig hart. Men hoorde al meer en meer gerucht.

— Ze zijn waarschijnlijk al in de kelders, zei een van de wakers.

Een knecht ging nu aan het noodklokje trekken. Wat klonk dat akelig in den nacht!

Rond het luik stonden de andere mannen met

hun pistolen. De bandieten moesten er toch eens in gelukken er door te komen.

Plots klonken buiten schoten. Door het venster zag men vele lichtjes blinken.

Men beleefde nu angstige oogenblikken, want ze begrepen dat hun vrienden met de bandieten in aanraking gekomen waren.

Wie zou er overwinnen?

Men hoorde nu ook, dat er pogingen gedaan werden om het luik te openen, dat echter niet bezweek.

Buiten werd er aanhoudend geschoten.

— Dat we nu geen hulp kunnen bieden! zei de hovenier.

Na eenigen tijd hield het vuren op, en hoorde men roepen. Allen herkenden de stem van Van Male, die riep:

— Doet open, de bandieten zijn gevlucht!

In de schijn van lantaarns zag men, dat het al de vrienden waren die voor het slot stonden. Vlug werd de brug neergelaten. De verlossers kwamen zegevierend binnen.

Het was Jef Mathijssens, die een heel leger boerenzonen bijeen geroepen had, en toen men de noodklok hoorde waren meerderen komen toesnellen.

Janssens, de hovenier van het kasteel, deed nu ook het verhaal van de dieven in de kelders. Deze hadden zeker het onraad ook al bemerkt, want

men hoorde geen gerucht meer. Toen men nog eens ging zien, waren ze allen weg.

Een paar licht gekwetste mannen werden verzorgd.

— Vrienden, sprak Van Male, ik ben u allen zeer dankbaar. Gij hebt niet alleen mijn leven gered maar ook dat van de anderen op het kasteel. Ge hebt nu ook ineens een paar boosdoeners gepakt. Misschien zijn we wel voor altijd van de bende verlost.

Plots hoorde men buiten hoefgetrappel. Nieuwsgierig ging men kijken. Het was de burgemeester die met een troep gendarmen afkwam.

— We komen wel als het te laat is, zei deze. Maar ik heb toch oogenblikkelijk, van zoodra ik het nieuws hoorde, om gendarmen naar Lier gestuurd.

— Ik ben er u dankbaar voor, zei Van Male. Ge zijt toch niet voor niets gekomen ook, want al deze gevangenen kunt ge mee leiden.

Deze werden goed geboeid en meegevoerd.

Het begon al te schemeren toen het eindelijk wat rustig werd.

Men had ook de roovers gehaald, die in het struikgewas lagen.

Den volgenden morgen kwam mijnheer Verdyck al vroeg op het kasteel.

— Beste vriend, ik moet u geluk wenschen,

zei hij. Ge hebt de streek van de rooversbende verlost.

— Ik? Wel neen, dat hebben mijn vrienden gedaan. Ik was een gevangene, en ik durfde bijna niet meer te hopen, dat ik mijn leven nog zou behouden.

— Ja, maar toen ge vrij waart, hebt ge de anderen aangevoerd.

— Dat was mijn plicht... 't Is te hopen, dat nu de rust en de veiligheid terug keeren. Maar ik vermoed, dat er nog slechte kerels rond loopen.

— Die zullen zich wel uit de voeten gemaakt hebben, meende Verdyck. De menschen zullen u dankbaar zijn.

— Maar ik zeg nog eens, dat mijn vrienden meer gedaan hebben dan ik. En ik ben vooral zeer erkentelijk jegens Maria Mathijssens. Ze is een dapper meisje. De bandieten zitten nu te Heist opgesloten. Ze zullen nog wel anderen verklappen.

Hendrik hield niet van Verdyck, die hem te veel vleide, maar hij wilde niet weigeren hem nu en dan te ontvangen, omdat de man een vriend van zijn vader was geweest.

Ook liet hij hem wat schrijfwerk verrichten, en betaalde hem daar goed voor. Soms vermaande hij Verdyck, dat deze niet zoo drinken mocht. Dan huichelde Verdyck berouw.

Een paar weken waren verlopen. De roovers zaten nu te Mechelen, maar schenen geen anderen te verklappen. Het gerecht deed een onderzoek naar alles, wat ze misdaan hadden. De aangehouden en logen veel. Zoo beweerden ze niet te weten, wie er « gespookt » had, om de menschen schrik aan te jagen.

Ook Hendrik Van Male had zich reeds enkele malen met zijn vrienden naar Mechelen moeten begeven voor het getuigenverhoor.

In de streek was het nu rustig.

Zekeren morgen zat Verdyck weer op het kasteel te schrijven. Hij maakte kwijtschriften, want Hendrik zou dien namiddag bij eenige boeren, die zijn pachters waren, geld ontvangen.

Na den middag vertrok de jonge kasteelheer. Hij moest te Boisschot en West-Meerbeek zijn. De goederen lagen nog al verspreid.

Hij sprak geruimen tijd met zijn pachters en beloofde huis en schuur wat te laten herstellen of andere noodige maatregelen te nemen, want hier en daar waren de gebouwen nog al vervallen.

De landbouwers kregen een goeden indruk van hun nieuwen meester.

Het was al avond, toen Hendrik naar huis terugkeerde. Hij bereikte den eenzamen weg, die door de stille bosschen naar zijn kasteel leidde.

Eensklaps dook een gedaante te midden van den weg op.

Hendrik schrok. Hij had geen wapens meege-
nomen. Het was nu immers veilig in de streek.

Maar hij zag, dat het een vrouw was, die hem
teeken deed stil te houden.

— Wat is er? vroeg hij.

— Jonker, ik ben Lotte, die dikwijls van u
een aalmoes krijgt. Maar nu bedel ik niet. Ik wil
u waarschuwen voor gevaar. Ginder verder staat
een man met twee pistolen. Hij wacht voorzeker
iemand af. Nu begrijp ik, dat hij daar voor u
staat... Pas toch op!

Ontsteld steeg Hendrik af.

— Waar is die man? vroeg hij.

— Aan de kruisdreef... vijf minuten van hier!
Rijd niet door... Hij zou u voorzeker neerschiet-
ten, eer ge iets kunt doen. En ik geloof, dat ik
hem herkend heb aan zijn mantel. Ik zou er dur-
ven op zweren, dat het mijnheer Verdyck is...

— Maar vrouw, dat kan niet...

— Ik ben voorzeker niet mis. Ik heb me na-
tuurlijk niet vertoond. Ik ging over den weg
naar huis, toen ik hem zag. Ik stak me weg. Maar
dan bepeinsde ik, dat hij daar iemand afwachtte.
Ik meende wel, dat ge langs hier zoudt terug
komen en ik heb een omweg gemaakt om hier
te wachten. God zij gedankt, dat ik bijtijds kom.

— Het is zeer braaf van u...

— Och, mijnheer, ge zijt zoo goed voor de
arme menschen...

— En die roover zou Verdyck zijn?

— Ik ben er haast zeker van... och, ik heb hem
vroeger wel eens met Zwarten Jan en andere
deugnieten zien klappen. Maar een arm mensch
mag niet spreken...

— Verdyck... Ge kunt wel gelijk hebben...

Hendrik bedacht nu, hoe Verdyck dien mor-
gen de kwijschriften had gemaakt, en dus wist,
dat de jonker met veel geld naar huis zou komen.

Was hij dan ook een schurk, een roover en
had hij met de bende in betrekking gestaan?

Hendrik gaf Lotte een milde aalmoes.

— Vrouwtje, ga nu maar naar huis, zei hij. Ik
trek door het bosch naar het kasteel. Ge zult nog
wel van mij hooren.

Hendrik reed een eind terug en sloeg een dreef
in, zoo kon hij den roover vermijden. Veilig
kwam hij thuis.

Opgewonden vertelde hij aan zijn knechten,
wat er gebeurd was. De hovenier werd ook ge-
roepen.

— O, dat verwondert me eigenlijk niet, zei
Janssens. Mijnheer, ik heb u al dadelijk voor Ver-
dyck gewaarschuwd. Ik vertrouwde hem niet, al
kon ik niet denken, dat hij zoo als baanstrooper
zou optreden. Wellicht vreest hij door de gevan-

genen toch verklapt te worden en wilde hij u berooven, om dan de vlucht naar een andere streek te nemen.

— Luistert, we wapenen ons goed en zullen den kerel verrassen, terwijl hij daar staat, zei Hendrik. Als hij waarlijk zoo slecht is, moet hij onschadelijk gemaakt worden. Anders vormt hij hier of elders weer een nieuwe bende.

Het groepje vertrok naar de Kruisdreef. Daar slopen allen voorzichtig tusschen de heesters.

— Hij staat er nog, fluisterde Hendrik. Zou het Verdyck wel zijn?

Een der knechten brak bij het voortstappen een tak. De roover hoorde het gekraak. Hij keerde zich snel om, en scheen de gedaanten te bemerken. Plots sloeg hij op de vlucht.

De mannen zetten hem na. maar de baanstrooper was in het bosch verdwenen.

— Spijtig, dat hij ontsnapt! zei Hendrik. We moeten den burgemeester inlichten.

Allen begaven zich naar het dorp. De burgemeester luisterde verbaasd toe. Hij ging naar het huisje van Verdyck, die daar alleen woonde. De man was er niet en verscheen ook niet meer.

— De bedrieger heeft lont geroken en zeker al de streek verlaten, meende Hendrik. Welk een onthulling!

Eenige dagen verliepen. Van Verdyck was geen spoor te vinden.

Zekeren avond, toen Van Male nog eens vóór zijn venster stond, zag hij plots op de plaats waar hij vroeger het spook altijd bemerkt had, een klein lichtje blinken. Ineens was het weer verdwenen. Hendrik waarschuwde de knechten, en men zou oogenblikkelijk eens gaan kijken. Stil sloop men naar de plaats en hoorde gerucht.

— Kijk daar een gedaante. fluisterde Hendrik.

Zonder aarzelen sprongen de mannen toe. De persoon, die aangevallen werd, verdedigde zich geweldig, maar werd toch overmeesterd.

— Het is Verdyck! riep Hendrik uit.

— Wel ja, zei deze. Ge hebt me nu toch vast. Ik heb me al den tijd in het paviljoen verstopt. 's Avonds ging ik eten halen. De een of anderen keer moest ik er toch aan.

Verdyck werd naar het dorp geleid. Hij bekende, dat hij met de bende in betrekking had gestaan.

— Gij waart het, die voor spook speeldet, zei Hendrik.

— Ja... Ik had een sleutel van het paviljoen uit den tijd van uw oom...

— En ge wist daar den witten mantel hangen. Hoe valsch hebt ge u gedragen...

— Waarom moet gij zoo rijk en ik zoo arm zijn! riep Verdyck uit.

Hij werd naar Mechelen gebracht, en verklapte nog een paar mannen. Zoo werd de heele bende

gevangen en streng gestraft. Verdyck, die voor de bende spioneerde, reizigers aanwees, welke laat van Lier of Aarschot kwamen, bij boeren de wacht hield, wanneer men er binnen brak, kreeg vijftien jaar gevangenisstraf.

Nu was het waarlijk veilig in de streek.

**
*

Op een dag, een jaar nadien, was het gansche dorp bevlagd.

Hendrik Van Male trouwde met Maria Mathijssens, en de bevolking wist, dat men nu niet alleen een goeden kasteelheer, maar ook een brave kasteelvrouw kreeg.

Hendrik wilde geen lui leven leiden. Hij bouwde een modelhoeve en bestuurde die, om aan de bevolking te toonen, hoe de landbouw verbeterd kon worden. En hij en zijn vrouw waren weldoeners van de streek.

E I N D E.